

være den Faktor, som hos sig samler alle Traadene i det økonomiske Liv, et Ønske, som Flertallet ingenlunde ønsker at støtte.

Med Hensyn til Arvefæste, med og uden Ret til at sælge og pantsætte, skal Flertallet bemærke, at de principielle Indvendinger, der ovenfor ere anførte, selvfølgelig ikke gælde i samme Grad lige overfor Arvefæste. Gives der Ret til at sælge og pantsætte, er det i Virkeligheden ren Ejendom med en aarlig Kanon paa Ejendommen; Arvefæste uden Ret til at sælge eller pantsætte er en saa lidet brugt og saa lidet kendt Form for Besiddelse, at man vistnok kan gaa ud fra, at Foreningerne ikke ville benytte sig heraf. Men de ovenfor gjorte Bemærkninger vedrørende Foreningernes Levetid gælde i endnu højere Grad Arvefæste end Livsfæste, idet der dog ved dette er en Mulighed for Afslutning af Foreningens Virksomhed, medens Optrævelse af en aarlig Arvefæsteafgift synes at forudsætte en fortsat Eksistens.

I Henhold til ovenstaaende Betragtninger stiller *Flertallet* (Breinholt, Dalsgaard, Hage, P. G. C. Jensen, Johnsen, Pagh, Scheel, la Cour, Nordby og Tesdorpf) Ændringsforslagene under Nr. 6, 21, 24, 27, 28 og 29.

Det samme Flertal (undtagen Tesdorpf) skal med Hensyn til § 10 udtale: Denne Paragraf, der ikke fandtes i det af Regeringen fremsatte Forslag, giver, som nævnt, Kommunerne Ret til at opkøbe større Landejendomme til Udstykning. Flertallet kan ikke billige, at Kommunerne overhovedet indblandes i dette Forhold.

Kommunalraadene have ganske andre Opgaver end at købe og administrere „større Landejendomme“; alene de skiftende Personer indenfor Raadene gøre en slig Administration vanskelig. Ofte vil en saadan Ejendom være i en daarlig Forfatning, den bliver maaske netop solgt, fordi Ejeren ikke har kunnet „hænge ved den“; Besætning, Inventar, Bygninger kræve Forbedring og Forandring, der skal tages Bestemmelser om, hvad der bør gøres i saa Henseende, om Størrelsen og Godheden af Besætningen, Anlæg af Veje m. m. m., alt

noget, der kræver Egenskaber hos Administrationen af Ejendommen, som ingenlunde altid tør forudsættes at være til Stede hos et Kommunalraads skiftende Personer; men hertil kommer, at en slig Forretning selvfølgelig medfører Mulighed saavel for Tab som for Gevinst; ingen af disse Muligheder tiltaler Flertallet. Den i § 8 indførte Bestemmelse, at ingen af Foreningens Medlemmer — eller Aktionærer — maa modtage udover 5 pCt. af den indskudte Kapital, synes ikke at gælde Kommunalraadene, som saaledes blive berettigede til at anvende eventuel Gevinst til andre Formaal end til „almennyttige Foranstaltninger til Fremme af det mindre Landbrugs Tarv“; paa den anden Side skulle Kommunerne lige overfor de mulige endog betydelige Tab, som kunne resultere af Købet og Administrationen af en større Landejendom, være henviste til at dække dette Tab hos Skatteyderne, der have været ganske ude af Stand til at forhindre Kommunalraadet i at indlade sig paa en saadan Forretning; hertil ønsker Flertallet ikke at række Haand. Kommunerne have efter den bestaaende Lovgivning allerede nu Ret til, med vedkommende Myndigheders Samtykke, at købe Ejendomme, men Kommunerne bør ikke, ved Udsigt til billige Penge, fristes ind paa en saadan Virksomhed, der som nævnt kan medføre ubehagelige Følger for Skatteyderne. Flertallet stiller derfor under Ændring Nr. 22 Forslag om, at § 10 udgaar. — Med Hensyn til de øvrige af Udvalget eller dets Flertal stillede Ændringsforslag bemærkes: Ændringsforslagene Nr. 1 og 2 ere redaktionelle.

ad Ændring Nr. 3. Udvalget foreslaar at ombytte „Vilkaar“ med „Pris“, da det er denne og ikke Vilkaarene, det her kommer an paa; tillige ønskes tilføjet Ordet „væsentligst“ for derved ogsaa at aabne Adgang til *Sammenlægning* med andre mindre Landbrug, hvor det maa anses for ønskeligt.

Ændring Nr. 5 er redaktionel.

Ændring Nr. 6 er omtalt.

ad Ændring Nr. 7. Der har i Udval-